

Bevrijdende citaten uit de bahá'í-boeken over het thema 'leven na dit leven'

Iemand vroeg: "Hoe moeten we de dood tegemoet zien?"

'Abdu'l-Bahá antwoordde: "Hoe kijkt iemand uit naar het einddoel van iedere reis? Met hoop en verwachting. Zo is het ook met het eind van deze aardse reis. In de volgende wereld zal de mens bemerken dat hij bevrijd is van veel van de belemmeringen waaronder hij nu lijdt."

'Abdu'l-Bahá in: "Abdu'l-Bahá London'

De mens heeft een tweeledige natuur die geen enkel ander schepsel bezit. Die tweeledigheid in hem wordt veroorzaakt door het feit, dat hij zowel een lichaam als een ziel heeft. Zijn lichaam is als dat van een dier met alle begeerten en veel van de instincten van een dier.

Dat lichaam leeft slechts één keer, evenals iedere andere vorm van leven op deze planeet: het wordt geboren, groeit, sterft en valt uiteen; het kent honger, hartstocht, angst, liefde, woede, vreugde, enz. op zijn eigen speciale manier, maar net zoals dat bij ieder ander dier is.

De ziel van de mens is een gave van God: een onstoffelijke realiteit, verbonden met het lichaam door middel van de functies van zijn geest, in het bezit van individualiteit, van bewustzijn, en van bepaalde hogere mentale vermogens, die een dier niet heeft. Zijn ziel ontstaat tegelijk met zijn lichaam, met andere woorden: op het moment van de conceptie. Zolang het lichaam leeft blijft de ziel daarbij, oefent een wisselwerking uit op de vermogens ervan en vindt baat bij de ervaringen van een sterfelijk leven. Als het lichaam sterft, sterft de ziel niet, ze wordt alleen vrijgemaakt van het lichaam en blijft eeuwig leven als haar persoonlijke zelf, de persoonlijkheid van Marie de Jong of Tim Jansen, bewust van zichzelf en van anderen.

Ruhiyyih Rabbani in: 'Prescription for Living'

Zoals het dier edeler is dan de plant en de delfstoffen, zo is de mens verheven boven het dier. Het dier bezit geen creatief vermogen (...), is verstoken van de vreugde bewust te leven, is zich niet bewust van de werelden van God en kan niet afwijken van de wetten van de natuur. Met de mens is dit anders. In de mens is het vermogen van bewustzijn gelegd; hij bezit waarnemingsvermogen, kan creatief denken en is in staat de geheimen van het heelal te ontdekken. Alle industrieën, uitvindingen en middelen die ons dagelijks leven vergemakkelijken, waren eens verborgen geheimen van de natuur, maar de werkelijkheid van de mens drong tot deze geheimen door en maakte zich deze ten nutte. Volgens de wetten van de natuur hadden deze geheimen verborgen moeten blijven, maar de mens verhief zich boven deze wetten, ontdekte er de geheimen van en bracht ze uit het vlak van het onzichtbare naar het rijk van het bekende en zichtbare. Hoe wonderbaarlijk is de geest van de mens! (...) Dit is een bewijs dat de mens iets bezit dat boven de vermogens van het dier uitgaat, een vermogen en kracht die kenmerkend zijn voor de mens en in de lagere rijken van bestaan ontbreken. Dit is de menselijke geest. Al het wonderbaarlijke dat de mens heeft volbracht is te danken aan de doeltreffende en doordringende kracht van de menselijke geest. Zonder deze geest zou dit niet mogelijk zijn geweest. Dit is zonneklaar.

'Abdu'l-Bahá in: 'Keuze uit de Geschriften van 'Abdu'l-Bahá'

De gehele materiële schepping is vergankelijk. De stoffelijke lichamen zijn uit atomen samengesteld; wanneer deze atomen uiteenvallen, treedt ontbinding in en dan komt dat, wat wij de dood noemen. Dit samenstel van atomen, dat het lichaam of het sterfelijke deel van ieder geschapen wezen uitmaakt, bestaat tijdelijk. Wanneer de aantrekkingskracht die deze atomen bij elkaar houdt, verdwijnt, houdt het lichaam als zodanig op te bestaan.

Met de ziel is het anders gesteld. De ziel is geen verbinding van elementen. Ze is niet uit vele atomen samengesteld. Ze bestaat uit een ondeelbare substantie en is daarom eeuwig. Ze valt geheel en al buiten de orde van de materiële schepping. Ze is onsterfelijk.

'Abdu'l-Bahá in: 'Toespraken in Parijs'

Weet dat de ziel van de mens verheven is boven, en onafhankelijk is van, alle gebreken van lichaam of geest. Dat een ziek mens tekenen van zwakte vertoont, is te wijten aan de belemmeringen die zich tussen zijn ziel en lichaam plaatsen, want de ziel zelf blijft onaangetast door lichamelijke storing. Beschouw het licht van de lamp. Ofschoon een voorwerp haar stralen kan onderscheppen, blijft toch het licht zelf met onverminderde sterkte schijnen. Evenzo is iedere ziekte die het lichaam van de mens aantast, een belemmering voor de ziel om haar innerlijke kracht en macht te manifesteren. Wanneer de ziel het lichaam verlaat, zal zij echter een kracht uitstralen en een invloed uitoefenen die geen macht op aarde kan evenaren. Iedere zuivere, iedere gelouterde en geheiligde ziel zal met geweldige kracht worden begiftigd en zal zich met uitbundige blijdschap verheugen.

Beschouw de lamp die onder een korenmaat is gezet. Hoewel haar licht schijnt, is toch de glans ervan voor de mensen verborgen. Let evenzo op de zon die door de wolken is verduisterd. Neem waar, hoe zijn pracht schijnt te zijn afgenomen, terwijl in werkelijkheid de bron van dat licht onveranderd bleef. De ziel van de mens moet met deze zon worden vergeleken, en alle dingen op aarde als zijn lichaam worden beschouwd. Zolang er geen uiterlijk beletsel tussen komt, zal het lichaam in zijn geheel het licht van de ziel blijven weerkaatsen en door de kracht ervan worden geschraagd. Zodra evenwel een sluier tussen hen komt, lijkt de helderheid van dat licht af te nemen.

Bezie de zon nog eens wanneer hij geheel schuil gaat achter de wolken. Ofschoon de aarde nog verlicht wordt door zijn licht, is toch de mate van licht aanzienlijk verminderd. Eerst wanneer de wolken zijn opgelost kan de zon weer in volle luister schijnen. Noch de aanwezigheid van wolken noch de afwezigheid ervan kan in enig opzicht de inherente pracht van de zon aantasten. De ziel van de mens is de zon waardoor zijn lichaam wordt verlicht en waarvan het zijn voedsel krijgt, en moet als zodanig worden beschouwd.

Bahá'u'lláh in: 'Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh'

In het begin van zijn leven was de mens een embryo in de moederschoot. Daar ontving hij de capaciteiten en gaven voor de werkelijkheid van het menselijk bestaan. De krachten en vermogens die hij voor deze wereld nodig had, werden hem al geschonken toen hij zich nog in die beperkte staat bevond. In deze wereld had hij oren nodig, die werden daar ontwikkeld voor zijn nieuwe bestaan. Alle krachten en vermogens die hij hier nodig had werden hem reeds gegeven in de wereld van de moederschoot. Bij zijn komst in dit rijk van bestaan beschikte hij niet alleen over de noodzakelijke organen en krachten, maar hij ontdekte ook dat voeding voor zijn stoffelijk bestaan hem wachtte. Evenzo is het nodig dat de mens zich in deze wereld voorbereidt op het leven in het hiernamaals. Wat hij in de wereld van het Koninkrijk nodig heeft, moet hij hier verwerven.

'Abdu'l-Bahá in: 'Keuze uit de Geschriften van 'Abdu'l-Bahá'

De ziel komt voort uit de geestelijke werelden van God. Zij is verheven boven materie en het koninkrijk van de natuur. Het individu ontstaat wanneer de ziel, voortkomend uit deze geestelijke werelden, vóór de geboorte met het embryo verbonden wordt. Maar deze verbintenis staat ver boven materiële betrekkingen als in- of uitgaan, binnentreden of verlaten, omdat de ziel niet tot de materiële wereld behoort. De verbintenis is als die van licht in een spiegel. Het licht dat voortkomt uit de spiegel zit niet in de spiegel. Net zo zit de ziel niet in het lichaam. Zij heeft een bijzondere verbinding met het lichaam, en samen vormen zij de mens. Maar deze verbinding duurt alleen gedurende het vergankelijke leven. Als dat eindigt, gaat elk terug naar de oorsprong, het lichaam naar de wereld van de stof en de ziel naar de geestelijke werelden van God. Omdat zij is voortgekomen uit de geestelijke rijken om een persoon te worden, geschapen naar het beeld en gelijkenis van God en in staat om goddelijke kwaliteiten en hemelse eigenschappen aan te leren, zal de ziel na haar scheiding van het lichaam tot in eeuwigheid vooruitgaan.

Adib Taherzadeh in: 'The Revelation of Baha'u'lláh'

In de mens zijn twee naturen aanwezig; zijn geestelijke of hogere natuur, en zijn stoffelijke of lagere natuur. Met de éne nadert hij God en met de andere leeft hij alleen voor de wereld. In de mens bevinden zich de tekenen van deze beide naturen. In haar materieel aspect komt ze tot uiting in onwaarheid, wreedheid en onrechtvaardigheid; deze komen alle uit zijn lagere natuur voort. De eigenschappen van zijn goddelijke natuur treden in de vorm van liefde, barmhartigheid, goedheid, waarheid en rechtvaardigheid naar buiten en ze zijn alle de uitdrukkingen van zijn hogere wezen. Elke goede gewoonte, elke edele eigenschap behoort tot de geestelijke aard van de mens; daarentegen ontstaan al zijn onvolkomenheden en slechte daden uit zijn materiële aard...

‘Abdu’l-Bahá in: Toespraken in Parijs

Volgens de bahá’í-opvatting leeft de ziel van ieder mens voor eeuwig, terwijl het lichaam, dat samengesteld is uit elementen, onderworpen is aan materiële ontbinding, dat is: de dood. De ziel is dus de waarachtige bron van het menselijke bewustzijn, zijn persoonlijkheid, zijn karakter. De ziel is niet afhankelijk van het lichaam, maar het lichaam is wel het werktuig van de ziel tijdens zijn aardse bestaan, wanneer ziel en lichaam met elkaar verbonden zijn. De bahá’í-geschriften maken ook ondubbelzinnig de bahá’í-overtuiging duidelijk, dat elke menselijke ziel niet eerder bestond maar pas aan een individu gegeven wordt op het moment van de conceptie... Er wordt daarbij uitgelegd, dat de ziel zich na de dood van het stoffelijke lichaam voortbeweegt naar God en dat deze ontwikkeling zich voltrekt in andere, zuiver geestelijke (d.i. onstoffelijke, niet-materiële) werelden van het bestaan. We kunnen de ziel natuurlijk niet met onze zintuigen waarnemen omdat ze onstoffelijk is, maar we kunnen haar bestaan afleiden uit de waarneembare effecten die ze teweeg brengt.

William S. Hatcher in: ‘Concept of Spirituality’

...De gesteldheid van de ziel na de dood kan nooit worden beschreven, en evenmin is het gepast of geoorloofd haar gehele wezen aan 's mensen oog te onthullen... Het hiernamaals verschilt evenveel van deze wereld als de wereld verschilt van die van het kind dat nog in de moederschoot is.

Bahá’u’lláh in: ‘Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá’u’lláh’

En nu wat betreft uw vraag over de ziel van de mens en haar voortbestaan na de dood. Weet waarlijk dat de ziel na gescheiden te zijn van het lichaam zich verder ontwikkelt tot zij de nabijheid van God bereikt, in een staat en toestand die noch het verloop van jaren en eeuwen noch de veranderingen en wisselvalligheden van deze wereld kunnen wijzigen. De ziel zal voortbestaan zolang als het Koninkrijk van God, Zijn soevereiniteit, Zijn heerschappij en macht duren. Zij zal de tekenen en eigenschappen van God manifesteren en Zijn goedertierenheid en milddadigheid openbaren. De beweging van Mijn Pen stopt, wanneer zij tracht een passende beschrijving te geven van de verhevenheid en heerlijkheid van zulk een hoge staat. De eer waarmede de Hand van Genade de ziel zal bekleden, kan geen tong passend schilderen noch enig ander aards middel weergeven. Gezegend de ziel die op het uur van scheiding van het lichaam bevrijd is van de ijdele verbeeldingen der wereldse mensen...

Bahá’u’lláh in: ‘Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá’u’lláh’

... Die toegewijde zielen zullen, als zij uit dit leven vertrekken, een toestand van bestaan binnengaan die veel edeler en mooier is dan deze hier. We zijn daar alleen maar bang voor omdat dit onbekend voor ons is en omdat wij weinig geloof hebben in de woorden van de Profeten, die, vanuit het rijk van de geest, waarlijk een boodschap van zekerheid brengen. Wij zouden de dood met blijdschap tegemoet moeten treden, zeker als ons leven in dit niveau van bestaan vol is geweest van goede daden.

Shoghi Effendi in: brief 31-12-1932

U vraagt een uitleg over wat er met ons gebeurt nadat we deze wereld verlaten: Dit is een vraag die geen van de Profeten ooit in detail heeft beantwoord, eenvoudigweg omdat men onmogelijk iemand iets aan het verstand kan brengen, dat totaal verschilt van alles wat hij ooit heeft ervaren. ‘Abdu’l-Bahá gaf als prachtig voorbeeld van de relatie van dit leven tot het volgende leven, de vergelijking met het kind in de moederschoot; het ontwikkelt ogen, oren, handen, voeten, een mond, en toch kan het niets zien of horen, het kan niet lopen, dingen pakken noch spreken. Al die capaciteiten ontwikkelt het voor déze wereld. Als u zou proberen aan een embryo uit te leggen hoe deze wereld er uitziet zou het dit nooit kunnen begrijpen – maar het begrijpt het wel als het geboren is, en zijn vermogens en zintuigen kunnen dan worden gebruikt. Net zo kunnen wij ons geen voorstelling maken van onze toestand in de volgende wereld. Wij weten alleen dat ons bewustzijn, onze persoonlijkheid, blijft bestaan in een nieuwe staat, en dat die wereld veel beter is dan deze, zoals deze wereld beter is dan de donkere moederschoot was...

Shoghi Effendi in, brief 3-10-1943

O MENSENZOON! Gij zijt Mijn rijk en Mijn rijk vergaat niet, waarom vreest gij uw ondergang? Gij zijt Mijn licht en Mijn licht zal nimmer worden gedoofd, waarom vreest gij uw uitdoving? Gij zijt Mijn glorie en Mijn glorie verbleekt niet. Gij zijt Mijn kleed en Mijn kleed zal nimmer verslijten...

Bahá’u’lláh in: ‘De verborgen Woorden’

De passage in blz ... over de ontwikkeling van de ziel na de dood, bewijst duidelijk dat de ziel, na haar scheiding van het lichaam, haar individualiteit behoudt en haar bewustzijn met betrekking tot de andere zielen en de mensen in de wereld.

Shoghi Effendi, m.b.t. tekst LXXXII in: ‘Bloemlezing’

Wat betreft de ziel van de mens. Volgens de bahá’í-leringen begint de menselijke ziel met de vorming van het menselijke embryo en gaat, na de scheiding van het lichaam, door met ontwikkelen en doorloopt oneindige stadia van bestaan. De vooruitgang ervan is dus oneindig.

Shoghi Effendi in: brief 31-12-1937

De evolutie in het leven van het individu begint bij de vorming van het menselijk embryo en doorloopt verschillende stadia, en blijft dat zelfs na de dood doen in een andere vorm. De menselijke geest heeft een oneindig ontwikkelingspotentieel.

Iemands persoonlijkheid of liever zijn identiteit gaat nooit verloren. Zijn wezen als een persoon blijft intact door alle verschillende stadia van zijn ontwikkeling heen.

Shoghi Effendi, in een brief dd. nov 1939

Het idee van uitwissing*) is een factor in de verwording van de mens, een oorzaak van menselijke ontering en verlaging van rang, een bron van angst en vernedering voor de mens. Het heeft bijgedragen tot verstrooiing en verzwakking van het menselijk denkvermogen, terwijl het zich realiseren van blijvend bestaan en continuïteit de mens heeft verheven tot hoge idealen, de fundamenteen heeft gelegd voor de vooruitgang van de mens en de ontwikkeling van hemelse deugden heeft gestimuleerd; daarom betaamt het de mens om gedachten van niet-bestaan en dood, die totaal denkbeeldig zijn, te laten varen en zichzelf te zien als eeuwig levend, eeuwig-bestaand in het goddelijke plan van zijn schepping. Hij moet zich afkeren van ideeën die de menselijke ziel verlagen, zodat hij dag na dag en uur na uur, verder en verder vooruitgaat in het begrijpen van het voortbestaan van de menselijke werkelijkheid. Als hij blijft stilstaan bij de gedachte van een einde aan zijn bestaan zal hij totaal onbekwaam worden; met een verzwakte wilskracht zal zijn streven naar vooruitgang afnemen en het verwerven van menselijke deugden zal stoppen.

*) in de betekenis van: ophouden te bestaan (dood)

‘Abdu’l-Bahá in: ‘Reality of Man’

Door zijn onwetendheid vreest de mens de dood; maar de dood waar hij voor terugdeinst, is een verzinsel en absoluut onwerkelijk; die is slechts menselijke fantasie.

‘Abdu’l-Bahá in: ‘Reality of Man’

O Mijn dienaren! Treurt niet, wanneer in deze dagen op aarde door God dingen zijn beschikt en geopenbaard die niet met uw wensen stroken, want dagen van gelukzalige vreugde en hemelse verrukking staan u voorzeker te wachten. Heilige werelden vol geestelijke heerlijkheid zullen aan uw oog worden onthuld. Gij zijt door Hem bestemd in deze en in de andere wereld hun weldaden deelachtig te worden, hun vreugden te genieten en een deel van hun sterkende genade te verkrijgen. Gij zult dit alles ongetwijfeld bereiken.

Bahá’u’lláh in: ‘Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá’u’lláh’

“In Zijn Geschriften zegt Bahá’u’lláh dat als wij datgene zouden kunnen begrijpen wat ons te wachten staat in de wereld die komen zal, dat de dood zijn engel zal verliezen; ja, wij zouden hem zelfs verwelkomen als een toegangspoort tot een rijk dat onmetelijk hoger en grootser is dan dit tehuis van lijden dat wij de aarde noemen. U moet daarom aan hun zegeningen denken en steun vinden voor uw kortstondige scheiding. Te zijner tijd zullen wij ons allen voegen bij hen die van ons zijn heengegaan, en ons met hen verheugen.”

“Bahá’u’lláh zegt dat als wij het juiste inzicht zouden hebben om de zegeningen van de andere wereld te zien, wij het niet zouden kunnen verdragen nog een uur van bestaan op de aarde te moeten uithouden. De reden dat ons dat inzicht is onthouden is omdat anders niemand hier zou willen blijven, en het hele maatschappelijke stelsel zou worden vernietigd.”

“Shoghi Effendi wenst daarom dat u aan hun zegeningen denkt en u verblijdt over hun geluk. Als wij werkelijk zouden geloven in de woorden van de profeten, zouden wij niet bang zijn voor de dood, en ons evenmin wanhopig voelen over het heengaan van onze geliefden.”

“De bahá’í-leringen zijn heel duidelijk over de mogelijkheid om een zich in de volgende wereld te kunnen verenigen met zijn geliefden. Volgens Bahá’u’lláh behoudt de ziel haar individualiteit en bewustzijn na de dood, en kan met andere zielen in nauw contact staan. Deze verbinding is echter zuiver geestelijk van karakter, en is afhankelijk van de onbaatzuchtige liefde van de personen voor elkaar.”

“...Het deed hem veel verdriet te horen dat u zo ongelukkig bent en moeilijkheden hebt. Mocht dat alleen komen door het heengaan van uw zoon, dan is dat niet helemaal terecht, ten minste niet in het licht van de leringen van Bahá’u’lláh. Hij verklaart nadrukkelijk dat als wij het vermogen hadden de andere wereld te zien, en ons verstand in staat was de glorie ervan in te denken, dan zouden wij niet wensen hier te blijven, zelfs geen moment. De mens is door God bestemd om een geestelijke ontwikkeling te doorstaan die door heel de eeuwigheid voortduurt. Zijn leven op deze aarde is slechts het eerste stadium van die ontwikkeling. Als wij uit onze lichamelijke vorm groeien, en God beschouwt ons gereed om de vrucht van onze geestelijke ontwikkeling te oogsten, gaan wij door naar de volgende wereld. Dat noemen wij dood, maar alleen vanwege onze kortzichtigheid. Een beter passende beschrijving zou zijn ‘een rijker leven’. Het is een stap vooruit die we dan maken. In het licht van de leringen is daarom voor u de juiste houding dat u bidt dat God uw zoon moge omringen met Zijn oneindige zegeningen, dat hij zijn ontwikkeling moge vermeerderen en hem het geluk geven dat ...iedere ziel te wachten staat.”

Shoghi Effendi, diverse paragrafen in: ‘Lights of Guidance’

O ZOON VAN DE ALLERHOOGSTE! Ik maakte de dood een boodschapper van vreugde voor u. Waarom treurt gij? Ik schiep het licht om zijn luister over u uit te stralen. Waarom sluit gij u ervan af?

Bahá'u'lláh in: 'De verborgen Woorden'

Net zoals de baby in het licht van de materiële wereld wordt geboren, zo moet de lichamelijke en verstandelijke mens geboren worden in het licht van de goddelijke wereld. In de schoot van de moeder was het ongeboren kind zich onbewust van de wereld van materieel bestaan, maar na zijn geboorte aanschouwde het de wonderen en schoonheid van een nieuwe wereld van leven en bestaan. In de wereld van de baarmoeder was het daarover totaal onwetend en niet in staat deze nieuwe omstandigheden te begrijpen, maar na zijn overgang ontdekt het de stralende zon, de bomen, de bloemen en een oneindige serie zegeningen en giften die op hem wachten. Op het niveau van het menselijke rijk is de mens een gevangene van de natuur, en onbekend met de goddelijke wereld totdat hij geboren wordt door de ademtocht van de Heilige Geest, weg uit de toestand van lichamelijke beperkingen en ontberingen. Dan aanschouwt hij de werkelijkheid van het geestelijke niveau en rijk, beseft hij de krappe begrenzing van de louter menselijke wereld van bestaan en wordt zich bewust van de onbegrensde en oneindige heerlijkheid van de wereld van God. Daarom zal de mens, hoezeer hij ook vooruit mag gaan op lichamelijk en intellectueel gebied, altijd de grenzeloze goddelijke deugden, de bescherming van de Heilige Geest, en het gericht zijn op God nodig hebben.

'Abdu'l-Bahá in: 'Foundations of World Unity'

Overall om u heen ziet u de bewijzen van de ontoereikendheid van de stoffelijke dingen - hoe vreugde, welbevinden, vrede en troost niet te vinden zijn in de vergankelijke dingen van deze wereld. Is het dan niet dwaas om te weigeren deze schatten te zoeken waar wij ze wel kunnen vinden? De poorten van het geestelijk Koninkrijk staan open voor allen en daarbuiten heerst volslagen duisternis.

'Abdu'l-Bahá in: 'Toespraken in Parijs'

Gods grootste geschenk aan de mens is de gave van het verstand of van begrip. Begrip is het vermogen waardoor de mens zijn kennis verwerft van de verschillende scheppingsrijken en van de verschillende trappen van bestaan evenals van véél wat onzichtbaar is.

In het bezit van deze gave, is hij, in zichzelf, de som van de voorafgaande scheppingen - hij is in staat om met deze rijken in contact te komen en door deze gave kan hij herhaaldelijk, met behulp van zijn wetenschappelijke kennis, tot een vooruitziende visie komen.

Het intellect is in waarheid de kostbaarste gave waarmee de mens door de goddelijke Milddadigheid is begiftigd. Van al het geschapene bezit alleen de mens dit wonderbaarlijke vermogen.

'Abdu'l-Bahá in: 'Toespraken in Parijs'

De gaven die de menselijke soort onderscheiden van alle andere levensvormen, vormen tezamen wat bekend staat als de menselijke geest; het verstand is hier de essentiële eigenschap van. Door deze gaven kon de mensheid beschavingen opbouwen en materiële welvaart bereiken. Maar dergelijke verworvenheden hebben op zich de menselijke geest nooit bevredigd, omdat zijn mysterieuze aard hem doet neigen naar het transcendente, een reiken naar een onzichtbare sfeer, naar de uiteindelijke werkelijkheid, die onkenbare essentie der essenties die God genoemd wordt. De godsdiensten die aan de mensheid gebracht zijn door opeenvolgende geestelijke lichten, hebben de voornaamste verbinding gevormd tussen de mensheid en die uiteindelijke werkelijkheid, en hebben 's mensen vermogen om geestelijk succes gepaard met maatschappelijke vooruitgang te bereiken, versterkt en verrijkt.

Uit: 'De Belofte van Wereldvrede'